

Rozhodnutí Vyššího vojenského soudu ze dne 31.08.1960, sp. zn. To 46/60, ECLI:CZ:VVS:1960:TO.46.1960.1

Číslo: 4/1961

Právní věta:

Vyjadrenie veliteľa, že netrvá na súdnom stíhaní kázensky vybaviteľného trestného činu (§ 305 tr. zák.) nie je možné považovať za právoplatné rozhodnutie v zmysle § 6 písm. f) tr. por. a preto nemôže byť ani dôvodom k postupu podľa § 199 ods. 1 písm. c) tr. por.

K takému vyjadreniu veliteľa však súd prihliadne a hodnotí ho v súvislosti s ostatnými okolnosťami prípadu pri riešení otázky, či je alebo nie je treba obvineného postaviť pred súd. V prípade, že potom dospeje súd k záveru, že výchovný účel môže byť dosiahnutý i mimosúdnyim vybavením veci, rozhodne podľa § 199 ods. 2 tr. por., že sa vec postupuje ku kázenskému vybaveniu.

Soud: Vyšší vojenský soud

Datum rozhodnutí: 31.08.1960

Spisová značka: To 46/60

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Čin menšího významu, Mimosoudní projednání věci, Organizace společenské, Recidiva, Svémocné odloučení, Trest, Zastavení trestního stíhání

Předpisy: 86/1950 Sb. § 272

§ 199

§ 305 64/1956 Sb. § 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvinený bol žalovaný vojenským obvodovým prokurátorom pre trestný čin svojmocného odlúčenia podľa § 272 ods. 2 písm. a) tr. zák., ktorý mal spáchať tým, že dňa 11. júla 1960 sa nevrátil z dovolenky k svojmu útvaru a až do svojho zadržania dňa 19. júla 1960 sa zdržoval v Napajedlách a v okolí Myjavy. Už predtým sa 3krát svojmocne vzdialoval a vo februári t. r. vylákal podvodným spôsobom povolenie k vychádzke.

Vojenský obvodový súd v Prahe zastavil trestné stíhanie za uvedený trestný čin podľa § 199 ods. 2 tr. por. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že obvineného za nový trestný čin nie je treba postaviť pred súd. Obvinený totiž bude musieť odpykať zbytok trestu (9 mes. a 26 dní), uložený mu v apríli t.

r. za zbehnutie, keďže v dôsledku spáchania nového trestného činu bolo vyslovené, že sa na neho nevzťahuje amnestia prezidenta republiky zo dňa 9. 5. 1960. Okrem toho i jeho veliteľ prehlásil, že netrvá vzhľadom na túto skutočnosť na ďalšom trestnom stíhaní. Toto vyjadrenie podľa názoru súdu je obdobou rozhodnutia v zmysle čl. 5 príl. 2 predpisu zákl. I-3, ktoré by odôvodňovalo zastavenie trestného stíhania i podľa § 199 ods. 1 písm. c) tr. por. z dôvodu § 6 písm. f) tr. por.

Vyšší vojenský súd v Táboře k sťažnosti vojenského obvodového prokurátora zrušil zastavujúce uznesenie súdu a obžalobu prijal.

Z odôvodnenia:

Vyšší vojenský súd prejednávajúc otázku, či má byť obvinený postavený pred súd pre nový trestný čin svojmocného odlúčenia alebo nie, zhladal sťažnosť vojenského obvodového prokurátora za dôvodnú, a to najmä s prihliadnutím k osobe obvineného a k okolnostiam spáchaného trestného činu, s ktorými sa súd 1. stolice v celej šírke nezaoberal a ktoré svedčia o tom, že mimosúdne prejednanie tejto veci by nespĺnilo výchovný účel. Obvinený, ako sa podáva z vykonaného dokazovania, pred spáchaním trestného činu nevedol riadny život pracujúceho človeka. Už v roku 1957 sa dostal do konfliktu so zákonom pre krádež a v občianskom živote je známy ako ľahkomyselný človek, so sklonom k požívaniu alkoholu, nemajúci dobrú pracovnú morálku. Počas vojenskej služby po začiatočnom zlepšení v chovaní a v pracovných výkonoch zapadol zasa do starých chýb, navštevoval hostince, robil dlžoby a stýkal sa so ženami pochybnej povesti. Jeho neukáznená povaha a zlý vzťah k vojenskej službe vyvrcholil v tom, že v marci 1960 zbehol od svojho útvaru, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody na 1 rok. Ani poskytnutie dobrodenia amnestie prezidenta republiky z 9. 5. 1960, v dôsledku ktorého mu bol odpustený zbytok trestu uložený za zbehnutie (9 mes. 26 dní) obvineného nevedlo k trvalej snahe k náprave, lebo za nie celé 2 mesiace po svojom prepustení z výkonu trestu, spáchal znovu svojmocné odlúčenie tým, že sa po dobu 8 dní vzdával od útvaru, v ktorom čase tiež navštevoval hostince, kde hrával karty. Preto nie je možné súhlasiť s názorom súdu 1. stolice, že v danom prípade nie je treba obvineného postaviť pred súd, pretože trest uložený za nový trestný čin, by len nepatrne predlžoval zbytok trestu, ktorý má obžalovaný odpykať. Zastavenie trestného stíhania a neuloženie trestu za nový trestný čin u obvineného, ktorý nevedie riadny život pracujúceho človeka, by vzhľadom na spôsob spáchania činu a na pohnútky nespĺnilo v danom prípade výchovný účel.

Na tom nemení nič ani skutočnosť, že veliteľ po podaní obžaloby prehlásil, že netrvá na ďalšom trestnom stíhaní proti obvinenému. V tomto smere nie je možné súhlasiť s názorom súdu prvej stolice, že také vyjadrenie veliteľa je obdobou rozhodnutia v zmysle čl. 5 príl. 2 predpisu Zákl. I-3 a že by teda v danom prípade prišlo do úvahy zastavenie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 písm. c) tr. por. z dôvodu § 6 písm. f) tr. por.

Ustanovenie § 6 písm. f) tr. por. totiž predpokladá právoplatné rozhodnutie orgánu, oprávneného k stíhaniu skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Za takéto právoplatné rozhodnutie však nie je možné považovať hore spomenuté vyjadrenie veliteľa, že netrvá na súdnom stíhaní, lebo ide len o overenie názoru veliteľa na možnosť súdneho alebo mimosúdneho zapôsobenia na obžalovaného, ktoré je síce významným, ale len jedným z hľadísk, z ktorých vychádza súd pri posudzovaní nutnosti postaviť obvineného pred súd. Súd je preto povinný prihliadať k takému vyjadreniu veliteľa a hodnotiť ho v súvislosti s ostatnými okolnosťami konkrétneho prípadu. Ak potom dôjde k záveru, že názor veliteľa je správny a že výchovný účel môže byť dosiahnutý v dostatočnej miere i mimosúdnyim vybavením veci, rozhodne podľa § 199 ods. 2 tr. por., že vec sa postupuje ku kázenskému vybaveniu. Nemôže však trestné stíhanie zastaviť podľa § 199 ods. 1 písm. c) tr. por. ako sa mylne domnieva súd I. stolice, lebo žiadnym právoplatným rozhodnutím v zmysle § 6 písm. f) tr. por. stíhanie pre žalovaný skutok neskončilo.